

BEGROETING en OPENINGSWOORD

De genade van de Heer Jezus Christus, de liefde van de Vader en de kracht van de Bezieler die overal meereist, die zegen en overvloed van Gods gaven zij met u allen. AMEN.

Broeders en zusters,
bij het begin van deze viering
kan en mag ik u niets anders meedelen
dan de blijde tijding van Gods vrede –
een vrede die u de vleugels geeft
om de opdracht van Jezus te aanvaarden en te volbrengen.
Ik wens u dan ook van harte toe
dat u een uurtje kunt meedeinen
op de luchtstroom van Gods Woord,
op de golfslag van het gezongen gebed,
zodat u straks de moed mag vinden
om de dagelijkse reis te ondernemen
waarvoor de Heer u met alle gaven heeft toegerust.

1^e lezing	Am 7, 12-15	<i>(Profeet, ga naar mijn volk)</i>
2^e lezing	Ef 1, 3-14	<i>(In Christus heeft Hij ons uitverkoren)</i>
Evangelië	Mc 6, 7-13	<i>(Jezus zendt de twaalf uit)</i>

HOMILIE

Amos, een zuiderse boer die zijn broodheer niet naar de mond moest praten, want hij had geen broodheer zoals de hofprofeten uit het Noorden, *die* Amos diende Amasja, de *official* van de tempel, van replek. Met deze woorden: “Het is de *Heer* die mij van achter mijn beesten weghaalt en mij zegt: ‘Trek als profeet naar mijn volk Israël.’” En dan hoorden we hoe Jezus zijn leerlingen twee aan twee uitzond om mensen tot bekering aan te zetten, genezingen te verrichten en moed in te spreken. In beide gevallen gaat het om geroepen zijn en gezonden worden.

Roeping en zending zijn zaken waar we niet zelf over beslissen. De geroepene en gezondene doet wat een ander hem heeft opgelegd. Het mandaat zit trouwens in ons leven ingebakken. Wat doen we allemaal niet omdat iemand het ons heeft voorgezegd of aangeraden? Is dat dan verkeerd? Zijn we marionetten, slippendragers? En is dat de enige manier om op de goede weg te blijven? Mocht dat inderdaad zo zijn, dan kunnen we de navolgers van de Mensenzoon allesbehalve uitdragers van goed nieuws en verspreiders van de nieuwe vrijheid noemen. Maar het is gelukkig niet zo. Dat bewijzen de praktische richtlijnen van Jezus.

De apostelen gingen twee aan twee. Om elkaar te controleren? Welnee, gewoon opdat elk van hen nooit zou kunnen zeggen: ‘Ik ga mijn eigen weg.’ ‘Ik ga *mijn* weg’ – wie dat zegt, zal zich niet moeten aanpassen aan een reisgezel, maar het gevaar slechts voor zichzelf te leven, de eigen fouten niet meer te zien en te verdwalen is er des te groter op geworden. Twee aan twee, het is een symbool voor de samenwerking, de vriendschap en de feedback die we van elkaar hopen te ontvangen bij een opdracht die – laten we wel wezen – veel te moeilijk is. Want eenvoudig was de taak inderdaad niet: zieken genezen, kwaad verdrijven, een nieuwe levensstijl promoten. “Je kunt er je niet alleen doorslaan”, zei Jezus. “Help elkaar. En opdat je een mislukking niet op het gebrek aan proviand, kleding, uitrusting of financiële middelen zou kunnen steken, ik zeg je: laat die voorzieningen achterwege; heb er vertrouwen in dat je elkaar kunt aanvullen en verrijken.” Waar dat laatste gebeurt, wordt het getuigenis over het Godsrijk pas echt geloofwaardig.

Als de opdrachtgever zoveel voorwaarden stelt, zoveel discipline vraagt van zijn zendingen, dan vindt hij toch altijd wel een stok om zijn arbeiders te slaan als ze ondermaats presteren. Dat denken wij. Maar de Heer geeft de stok af aan zijn leerlingen. De staf is het enige dat ze mogen meenemen. Niet om hem over het hoofd van anderen te breken, maar om hem te tonen in zijn symboolwaarde. De stok is – naar zijn oude betekenis – het woord waarop je kunt steunen, de kern die je als een refrein hanteert, net zoals een stokvers dat doet in een lied. De stok die Jezus meegeeft is die van de vrede en de vreugde, de onderstroom van zijn Blijde Boodschap. Een stok van stavast en innerlijke vrijheid. Een stok van onderscheiding ook, een hulpmiddel om het onbelangrijke te scheiden van wat er echt toe doet, zowel in je tijdsplanning als in je oordeel over anderen.

In de vakantietijd zien we veel wandelaars met een stok. Vooral in de bergen. De stok helpt om zich te concentreren op de dynamiek van het wandelen. Iedere tik van de stok geeft het signaal van de aandacht voor de beweging zelf. En het gestage ritme helpt om niet te hopen met je aandacht, noch van de ene idee naar de andere, noch van de ene mens naar de andere. De stok zegt: “Wees trouw in je aandacht. Ben je ergens bij iemand te gast, schenk hem of haar dan ook je volle aandacht, wees met je gedachten niet elders, wees er helemaal, kortom, straal vrede en rust uit. Dat is de helende boodschap waarover je de macht kreeg.”

“En is er iemand die jou niet ontvangt”, waarschuwde Jezus, “maak dan van die stok geen scepter, want die draagt dan misschien wel een gebiedend woord, een woord van dwang, maar daarom nog geen levengevend woord. Schudt het stof van je voeten, bewaar je innerlijke rust en wandel voort, vrij en van niemand afhankelijk, tenzij van diegenen die jou hebben herkend als de gezondene van de Heer. En eigenlijk is dat ook geen afhankelijkheid, als je de gastvrijheid accepteert van iemand die jouw vrede in dankbaarheid ontvangt. Dat is puur genot.”

Broeders en zusters, geniet van die momenten waarop je geen risico loopt om in compromissen te verstikken. Het zijn vakantie momenten, ogenblikken waarop je ervaart dat je vrij bent om te doen wat de Heer van je vraagt: zieken genezen, anderen bevrijden uit de vangarmen van de moderne duiveltjes die luisteren naar de namen 'stress', 'xenofobie', 'eigenbelang' en 'belachelijke dikdoenerij'. Och, ze zijn met velen, die demonen, maar nooit onoverwinnelijk. Zeker niet als je ze tegemoet treedt in onbevangenheid, zonder wapens maar met dat stokvers uit de Blijde Boodschap, het woord van vrede. Dat woord verkondigen dat God zelf in ons hart gesproken heeft, dat is de beste garantie om het onvermoede te zien gebeuren, het Rijk der hemelen dat hoe dan ook gevestigd is. Nu en hier. AMEN.